

'Als dakloze ben je nooit alleen'

tekst: Lisanne van Sadelhoff
fotografie: Joost van den Broek

Hij stond erbij en keek ernaar, toen 'de dikke dame' van **Emiel Taubert (42)** aan een ijzeren ketting werd gelegd. Zijn woonark werd in beslag genomen en Taubert stond op straat. Had hij eerst een woonruimte van 80 vierkante meter tot zijn beschikking en een flatscreen, nu heeft hij slechts een tas met een extra set kleren. Zijn laptop gooide hij in de vijver: 'Drie kilo ballast. En de accu was leeg.' Hij sliep op bankjes in het park en miste zijn bed ontzettend. 'Als ik 'm mee had kunnen slepen, had ik het gedaan.' Voor zijn hobby, tekenen, heeft Taubert geen woning nodig. Krijten doet hij op de straatstenen en met acrylverf verft hij op zijn armen. Taubert zou wel een huis willen hebben om te 'ontstressen'. 'Als dakloze ben je altijd onder de mensen. Toen ik nog buiten sliep, ging ik soms naar het bos. Dan zette ik mijn tentje op en was ik 24 uur lang alleen. Het is zeldzaam hoor, dat een dakloze zijn eigen hersenen hoort kraken.' Eten en slapen doet hij nu in het inloophuis. 'Gezellig.' Hoewel het eten niet meevalt. 'Niet om over naar huis te schrijven.'

‘Tutti houdt van luxe’

Drie maanden loopt **Jef Crouzat (44)** nu door de Amsterdamse straten met zijn bruinleren zak op zijn rug, een slaapzak onder zijn arm en zijn hondje Tutti aan de lijn. Crouzat verliet zijn thuisland Frankrijk, ze wilden hem daar in een psychiatrische inrichting stoppen. Dan kiest Crouzat ‘echt liever de straat.’ Zijn tas staat half open, Crouzat heeft er zojuist een fles water uitgehaald en brokjes voor de hond. Zijn eigen eten heeft hij niet bij zich; dat koopt hij bij de supermarkt wanneer hij honger krijgt. Een beetje geld heeft hij nog wel. In zijn rugzak zijn verder twee groezelige handdoeken te zien. ‘Er zit ook zeep in’, glimlacht de Fransman. Wassen doet hij op straat. Het scheermes hanteert hij in wc’s van cafés. Het is een week geleden dat hij heeft gedoucht. Maar het ergst vindt Crouzat nog dat hij op straat slaapt, want de opvang is verboden terrein voor honden. En Tutti is zijn vriend. Het beestje beeft van top tot teen. ‘Hij heeft het altijd koud.’ Want Tutti houdt van luxe. Het liefst ligt hij binnen. Op een bank. Net als Crouzat zelf.

‘Ik voelde
me vaak vies’

Als **Svetla Danielova (37)** in haar eentje op straat had moeten slapen, was ze bang geweest, want ‘er wordt best gevochten’. Maar ze kwam samen met haar man vanuit Bulgarije naar Amsterdam, dus week hij niet van haar zijde wanneer ze ‘s nachts in de parken sliepen. ‘Ik voelde me vaak vies tijdens de drie maanden dat we op straat woonden’, zegt Danielova. Dan poetste ze haar tanden in een café en waste ze haar gezicht op het toilet. Ook vond ze al snel een wasserette waar ze vaste klant werd. Het geld dat niet opging aan eten, drinken en kleding, spaarde het echtpaar voor een eigen huis in Amsterdam – maar het werd een kamertje. ‘Met acht man wonen we in drie kamers, dat zijn te veel mensen in een huis.’ Overdag verkoopt ze een daklozenkrant bij de supermarkt. De klanten kennen haar. Danielova let op honden die niet mee naar binnen mogen of op een fiets die even wordt geparkeerd. Vaak krijgt ze wat muntgeld in haar handen geduwd. Daar probeert ze van te sparen. ‘Voor een huis met een keuken en woonkamer. Voor mijn man en mij alleen.’

‘Een huis brengt rust’

Henk Felter (44) herhaalt het woord ‘wandelen’ wel zes keer. ‘Als je geen huis hebt, ben je altijd onderweg. Maar waarnaartoe? Dat weet ik niet, dat weet jij niet, dat weet niemand.’ Een huis brengt rust, zegt Felter. ‘Als ik op straat slaap, word ik overal weggejaagd. Per nacht slaap ik maar een paar uurtjes en dan, hup, word ik weer het portiek uitgesleurd.’ Ooit had Felter een eigen woning, met een bankstel, een koelkast, een grote tv en mooie apparatuur. ‘Maar ik had het te duur ingericht en ik kon de huur niet meer betalen.’ Hij kwam op straat terecht. In de zomer gaat het nog wel – soms barbecuet hij op een wegwerpbarbecue met dakloze vrienden op straat – maar in de winter is het ‘vermoeiend’. Felter is liever binnen, bijvoorbeeld in het opvanghuis waar hij vaak slaapt. ‘Als ik door een straat loop en bij mensen naar binnen kijk, zie ik ze gewoon zitten. Chillen. Op hun eigen bank, met een kopje koffie en een sigaretje voor de tv. Dan denk ik: woonde ik daar maar.’ Als hij nu een huisje zou krijgen, zou hij geen dure dingen meer kopen. ‘Deze keer doe ik het beter.’

‘Ik zou niet
op één plek
kunnen
leven’

Er was niemand die **Florenzo Willems (19)** zei hoe laat hij naar bed moest gaan en hoe laat hij moest thuiskomen. ‘Mijn vader ken ik niet, mijn moeder kon niet voor me zorgen. Mijn opvoeding kreeg ik vanaf mijn 12de op straat.’ Hij vond het ‘chill’, want hij had geen verantwoordelijkheden. ‘Maar er is een groot nadeel: als je geen gevulde koelkast hebt, ga je je grenzen verleggen. Ik ging eten stelen om van die honger af te komen.’ In een vuilnisbak graaien heeft Willems nooit gedaan – fuck dat, hij wil niet stinken, hij wil er verzorgd uit zien. Nu woont hij onder begeleiding, maar toen hij nog op straat zwierf, ging hij iedere ochtend naar de supermarkt. ‘Dan spoot ik haarmousse in mijn handen die ik buiten in mijn haar deed.’ Slapen deed hij vooral in portieken. Of in een kerk, anderhalf jaar lang. Via de regenpijp klom hij ‘s nachts door een open raam naar binnen. Later wil Willems in een camper wonen, met groengele meubels en een gezin. ‘Ik zou niet op één plek kunnen leven. Ik wil gaan waar ik wil, net zoals nu. Heel Nederland is mijn woonplaats.’